

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **M. S.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Emilem Fleglem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh správního řízení

1. Městský úřad Nymburk (dále jen „správní orgán I. stupně“) obdržel od Krajského ředitelství policie České republiky Středočeského kraje, Dopravního inspektorátu Nymburk (dále jen „policie“) oznámení o přestupku, neboť silničním rychloměrem byl v úseku s maximální povolenou rychlostí 50 km.h⁻¹ zaznamenán průjezd motorového vozidla R. M. R., registrační značky X s rychlostí 74 km.h⁻¹, po odečtení odchylky 71

km.h⁻¹, jehož řidičem byl žalobce. Ze strany policie byly správnímu orgánu I. stupně předány tyto podklady:

- Záznam z rychloměru s fotografií vozidla a jeho registrační značky, údaji o naměřené rychlosti a místě a čase měření;
- Ověřovací list č. 179/18 k rychloměru Ramer10;
- Úřední záznam ze dne 28. 6. 2019 popisující naměření rychlosti u vozidla R. M. R., registrační značky X, jeho zastavení tříčlennou policejní hlídkou a následně ztotožnění řidiče jako žalobce, jeho podrobení se dechové zkoušce s negativním výsledkem;
- Výpis z evidenční karty řidiče (žalobce);
- Formulář oznámení o přestupku s ručně vyplněnými údaji o řidiči, vozidle, naměřené rychlosti a místu a času měření, a dále opakovaně s údajem „odmítl podepsat“ u položky s prohlášením o seznámení se s danou písemností, dále u položky podání vysvětlení (zde je navíc vyplněn údaj „odepřel“) a u položky vlastní vysvětlení.

2. Správní orgán I. stupně jako první úkon v řízení vydal příkaz ze dne 15. 8. 2019, č. j. X (dále jen „příkaz“), jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti dne 28. 6. 2019 v 9:15 hodin na ulici Boleslavská třída poblíž domu č. 1583, v obci Nymburk, ve směru jízdy na Všchlapy jako řidič motorového vozidla tovární značky R. M. R., RZ X, tím, že jel rychlostí 74 km.h⁻¹, po toleranční odečtení odchylky 71 km.h⁻¹, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km.h⁻¹ o 21 km.h⁻¹, čímž jednal v rozporu s § 18 odst. 4 zákon o silničním provozu, a tento přestupek spáchal v období po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát. Za tento přestupek byl žalobci uložena jednak správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a jednak správní trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu jednoho měsíce.
3. Proti příkazu žalobce podal nepodepsaný blanketní odpor, který po výzvě správního orgánu I. stupně doplnil. Následně byl žalobce správním orgánem I. stupně předvolán k ústnímu jednání na den 16. 10. 2019. K tomuto jednání se žalobce nedostavil a jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti, přičemž při něm byly provedeny důkazy listinami předloženými policií.
4. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce uznán vinným ve stejném rozsahu jako v předchozím příkazu a byly mu uloženy i správní tresty ve stejném rozsahu. Správní orgán I. stupně v odůvodnění zrekapituloval průběh řízení, vyšel z policií předložených podkladů a dospěl k závěru, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce jakožto řidič motorového vozidla v měřeném úseku skutečně překročil nejvyšší povolenou rychlost. Při úvaze o výši sankce přihlédl k tomu, že žalobce byl v minulosti za obdobné jednání sankcionován již dne 11. 10. 2018.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož text byl z převážné většiny tvořen doslovným opisem odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Po výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění vad podání žalobce své odvolání doplnil o konkrétní skutkové a právní důvody (které se v nosných bodech shodují s obsahem následné správní žaloby).

6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 10. 2020, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V podstatných bodech se ztotožnil se skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně a s jeho právním hodnocením. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Podstatný obsah podání účastníků a průběh jednání

7. Žalobce předně namítá nepoužitelnost úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 a oznámení o přestupku sepsaných policií. Je přesvědčen, že na jeho základě těchto podkladů nemohl být uznán vinným. Připomíná, že úředním záznamem nelze v řízení o přestupku samostatně provádět dokazování, cituje přitom nosné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 – 49, a v něm odkazovanou judikaturu (rozsudky téhož soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, či ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016 – 34), podle nichž nelze úřední záznam užít jako jediný důkaz, ale vždy ve spojení s jiným důkazem. Žalobce připomíná, že členové policejní hlídky nebyli v průběhu přestupkového řízení vůbec vyslechnuti jako svědci, proto nesouhlasí s argumentací žalovaného, že policisté byli jen nestranní svědci a nebyli nijak motivováni na výsledku řízení. Žalobce rovněž rozporuje způsob vyplnění oznámení o přestupku, v němž dle jeho názoru policisté uvedli, že se měl k věci nějak vyjadřovat, ačkoliv on se k věci nijak nevyjadřoval a žádné vysvětlení nepodával. Odvolací námitky brojící do těchto skutečností přitom žalovaný vypořádal nesrozumitelně, případně je ignoroval a namítané rozpory nevysvětlil a neodstranil.
8. Žalobce rovněž namítá, že nebylo dostatečně prokázáno, že by skutečně překročil rychlost dvakrát během dvanácti měsíců. Nesouhlasí přitom s odůvodněním žalovaného, který odkázal na údaje z registru řidičů. Dle žalobce je důkazní břemeno na straně správních orgánů v tom, aby prokázaly, že existuje pravomocné rozhodnutí, žádné takové však v průběhu správního řízení nebylo předloženo. Proto nemůže souhlasit s argumentací žalovaného, že je-li některým důkazem tvrzení obviněného zpochybněno, přesouvá se na něj důkazní břemeno. Dle žalobce po něj tímto žalovaný požaduje prokázání negativní skutečnosti, namísto toho, aby sám prokázal existenci pravomocného rozhodnutí.
9. Žalobce dále namítá řadu pochybení při měření rychlosti. Jednak namítá, že zařízení k měření rychlosti Ramer 10C bylo použito v rozporu s návodem. Odkazuje na kapitolu 2.1 návodu, z jejíhož obsahu dovozuje, že úhel osy svazku ke směru jízdy měřených vozidel musí být 22 stupňů, která však nebyla dodržena, což žalobce dovozuje ze snímku z měřicího zařízení a porovnání vzdáleností, k čemuž předkládá detailní matematický výpočet, z něhož dovozuje, že nastavený úhel činil 32 stupňů. Dále odkazuje na kapitolu 3.1 návodu, podle něhož se v úhlu 10 stupňů od osy antény nesmí nacházet žádné překážky, které by mohly zapříčinit vznik rušivé reflexe. Zde však byl přímo před měřičem patník a z levé strany paprsku sloup veřejného osvětlení, z čehož žalobce dovozuje, že místo měření bylo policejní hlídkou vybráno nesprávně a došlo k reflexnímu odrazu, k čemuž žalobce předkládá vlastní způsoby výpočtu s odkazem na Dopplerův

efekt. Současně cituje z návodu k měřicímu zařízení charakteristiku dvojité a trojitě reflexe a je přesvědčen, že k tomuto jevu došlo i zde. Žalobce současně rozporuje argumentaci žalovaného, který s odkazem na rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42 (včetně další judikatury v něm citované) dovozuje, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, měření by nebylo dokončeno. S tím však žalobce nesouhlasí, neboť výrobce měřicího zařízení se v návodu ani jiném manuálu nezmiňuje o tom, že v případě nedodržení návodu o obsluze by měření nebylo dokončeno. Naopak návod k rychloměru Ramer 10C dle žalobce uvádí řadu situací, kdy může dojít k nesprávnému změření rychlosti, a pro tyto případy v návodu nabízí i řadu ilustrativních snímků. V této souvislosti žalobce rovněž polemizuje se závěry žalovaným odkazového rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, neboť dle žalobce není NSS odborně způsobilý k tomu, aby si činil zásadní skutkové závěry vysoce odborné technické povahy, pro tyto případy si soud musí přibrat znalce. Navíc NSS ve zmiňovaném rozsudku odkazoval na rozsudky jiné a vycházel primárně z vyjádření metrologa v oboru silničních rychloměrů, jeho závěry tudíž dle žalobce nelze vztahovat obecně k jakémukoliv měření. Žalobce rovněž obsáhle cituje z rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016 - 29, z něhož rovněž dovozuje, že nemůže obstát závěr žalovaného, že nebyl-li dodržen návod k obsluze, nemohlo být měření dokončeno.

10. V souvislosti s namítanou nesprávností měření žalobce rovněž připomíná, že v záznamu z rychloměru (v žalobě označovaném jako záznam o přestupku – pozn. soudu) je uvedeno „zařízení nastavil: NSSTRM P.“, nikdo tohoto jména však nebyl členem kontrolující policejní hlídky, kterou tvořily nstržm. L. H., nstržm. Z. H. a pprap. L. K., proto není jasné, kdy a kým mělo být měřicí zařízení nastaveno. Zde žalobce opět připomíná, že dle návodu může být měřicí zařízení obsluhováno pouze řádně proškolenou osobu, ta zde ale není. V oznámení o přestupku je uvedena nstržm. L. H. jako osoba provádějící měření, ale zároveň je zde uvedena jako svědek, dle žalobce však nemůže být obojím.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval důkazy, které byly v průběhu řízení provedeny, přičemž zdůraznil, že při vydání napadeného i prvostupňového rozhodnutí vycházel z dostatečných podkladů. Odkázal na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí, v nichž se dle svého názoru dostatečně vyprávěl s žalobcem namítanou nepoužitelností úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 a oznámení o přestupku. Žalovaný rovněž vyloučil, že by policisté zúčastnění při měření rychlosti měli mít zájem na výsledku měření a obecně je považuje za věrohodné osoby, z procesní opatrnosti však navrhl jejich svědecký výslech. K namítané použitelnosti karty řidiče žalovaný zkonstatoval, že zde byl evidován záznam o spáchání téhož přestupku na základě rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018, které je pravomocně ukončené a správním orgánům do něj již nepřísluší zasahovat, přezkoumávat mohou jediné správnost zápisu počtu bodů, k čemuž však žalobce mohl podat zvláštní námítky. K žalobcem namítaným skutečnostem proti správnosti měření plně odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, zejména na zde citované nosné závěry rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42. žalobu navrhl zamítnout a bez nároku na náhradu nákladů řízení.
12. Při soudním jednání dne 26. 8. 2021 žalovaný setrval na svém procesním stanovisku (v závěrečné řeči nicméně oproti písemnému vyjádření žádal přiznat náhradu nákladů řízení) a současně navrhl doplnit dokazování osvědčením č. 3132/18 o způsobilosti policistky L. H. pro práci s měřicím zařízením RAMER 10C. Žalobce se z účasti na soudním jednání omluvil. Soud při jednání doplnil dokazování návodem č. R311 063X k obsluze zařízení

RAMER10 (jenž je rovněž veřejně dostupný na webu výrobce www.ramet.as; tištěná podoba je součástí soudního spisu), a dále žalovaným předloženým osvědčením č. 3132/18 o způsobilosti zmiňované policistky pro práci s příslušným měřícím zařízením. K závěrům učiněným na základě doplněného dokazování se soud vyjadřuje níže v souvislosti s vyřazením příslušných žalobních bodů.

III. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout bez návrhu, zde neshledal.

Použitelnost úředního záznamu

14. První okruh žalobních námitek brojí proti použitelnosti úředních záznamů jakožto výhradních důkazních prostředků v řízení o přestupku. Byť zde žalobce obecně vychází ze správné úvahy, tak současně používá pojmu úřední záznam bez ohledu na to, zda jde o úřední záznam o podání vysvětlení či o jiné skutečnosti. Toto rozlišení je však pro nyní posuzovanou věc velmi podstatné. Ne každá listina označená jako úřední záznam je totiž zároveň i úředním záznamem o podání vysvětlení ve smyslu § 61 odst. 6 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), popř. ve smyslu § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů. Úřední záznamy o podání vysvětlení ve smyslu ustanovení zmiňovaných v předchozí větě jsou písemnosti, na které policejní orgán zachycuje ústní sdělení osoby, která však zároveň nebyla poučena ani jako svědek, ani jako obviněný. Jejich smyslem je především získat poznatky pro zahájení přestupkového či trestního řízení. Důkazní použitelnost úředních záznamů o podání vysvětlení je v řízení o přestupcích značně omezena (a ještě více je omezena v řízení trestním; srov. § 211 odst. 6 trestního řádu), neboť v řízení o přestupcích mohou záznamy o podání vysvětlení sloužit toliko k ověření věrohodnosti výpovědí vyslechnutých svědků či obviněných, samy o sobě však (tj. bez spojitosti s výsledkem konkrétního svědka či obviněného) nemohou být usvědčujícím důkazem podporujícím vinu. Právě na to mířila žalobcem odkazovaná judikatura (viz odstavec 7 výše), jejíž závěry zdejší soud nikterak nerozporuje.
15. Žalobce však zcela přehlíží, že úřední záznam ze dne 28. 6. 2019 použitý v nyní posuzované věci vůbec neměl charakter úředního záznamu o podání vysvětlení. Úřední záznam ze dne 28. 6. 2019 má obsahově spíše charakter záznamu o šetření na místě, potažmo záznamu o ohledání věci (konkrétně zastaveného motorového vozidla a dokladů převzatých od osoby v tomto vozidle jedoucí). Klíčovou informační hodnotou úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 je jednak údaj o personálním složení zasahující policejní hlídky, zejména však získání osobních údajů z dokladů kontrolované osoby (potencionálního přestupce), ať už jde o jméno, datum narození, číslo dokladu totožnosti, bydliště a telefonní číslo, případně též poznatek, že se tato kontrolovaná osoba podrobila dechové zkoušce s negativním výsledkem. Obsahem úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 naopak není zachycení ústního vyjádření kontrolované osoby k inkriminované události (podezření

z překročení povolené rychlosti), ani ústního vyjádření žádného z hlídkujících policistů k téže události. Z tohoto hlediska nemá předmětná listina vůbec potenciál k tomu, aby do budoucna sloužila pro ověření případné výpovědi některé z osob přítomných při incidentu (opět myšleno ve vztahu k událostem týkajícím se podezření z překročení rychlosti). Dle soudu zde proto vůbec nelze uvažovat o tom, že by se jednalo o podání vysvětlení ve smyslu § 61 odst. 6 zákona o Policii ČR či § 158 odst. 6 trestního řádu.

16. Soud samozřejmě nepřehlédl, že poslední odstavec úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 zachycuje pokus žalobce dohodnout se s policejní hlídkou na možnosti oznámit přestupek provozovateli a nechat ho odjet, což představuje zachycení určitého ústního vyjádření, zde však nelze zároveň nelze přehlédnout, že tato konkrétní část vůbec nesloužila jako podklad k prokázání viny. Skutková podstata přestupku, jímž byl žalobce shledán vinným, nespočíval na „ztroškotání dohody s policejní hlídkou“, nýbrž na překročení maximální povolené rychlosti v obci, čili z hlediska výroku o vině a trestu bylo zaznamenání pokusu žalobce o dohodu s policisty zcela bez významu. Lze tedy shrnout, že úřední záznam ze dne 28. 6. 2019 neobsahuje zachycení žádného ústního sdělení, z něhož by byly čerpány poznatky o vyslovení viny, tudíž jsou zcela liché argumenty žalobce o tom, že daný záznam nemohl být použit, kdy nebyl žádný z hlídkujících policistů vyslechnut jako svědek.
17. Jak tedy bylo naznačeno v odstavci 14 výše, hlavní hodnotnou úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 bylo zjištění osobních údajů řidiče z jím předaných dokladů, což byl výchozí předpoklad pro jeho ztotožnění s osobou žalobce. V této souvislosti je podstatné, nosnou indicií pro zjištění skutkového stavu, na jehož základě byla vyslovena vina, nebylo zjištění identity řidiče samo o sobě, nýbrž až ve spojení s dalšími listinami, a to zejména se záznamem z rychloměru a jím zachycenou fotografií vozidla s SPZ včetně údajů o rychlosti a místě a čase měření. Není tedy pravdou, jak se snaží podsouvat žalobce, že by úřední záznam ze dne 28. 6. 2019 sloužil v dané věci jako samostatný důkaz, neboť z obsahu správního spisu i z odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že byl jen článkem širšího důkazního řetězce, jehož ústředním pojivem byl právě záznam z rychloměru, jež v sobě zahrnuje jak fotografii vozidla a jeho SPZ, tak i výstup z měřicího zařízení. Jinak řečeno: Osobní údaje o řidiči vozidla zjištěné z jeho dokladů (zachycené právě v úředním záznamu ze dne 28. 6. 2019) nesloužily samy o sobě k vylovení viny, ale právě ve spojitosti s důkazy o měření rychlosti. Proto i kdyby úřední záznam ze dne 28. 6. 2019 měl hypoteticky (navzdory výše uvedenému) přeci jen charakter úředního záznamu o podání vysvětlení ve smyslu § 61 odst. 6 zákona o Policii ČR či § 158 odst. 6 trestního řádu, tak v tomto případě zjevně nesloužil jako důkaz jediný, resp. samostatný. V tomto směru by obstál i z hlediska požadavků žalobcem odkazované judikatury NSS. To však nemění nic na tom, že poznatky, které byly čerpány z předmětného úředního záznamu, a které byly podkladem pro vyslovení viny, nepramenily z ústního sdělení osob přítomných kontrole žalobcova vozidla, tudíž nebylo nezbytně nutné provádět důkaz jejich svědeckými výpověďmi.
18. Pro úplnost soud připomíná, že žalobcem citovaný rozsudek NSS dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 - 49, se týkal diametrálně odlišné situace. V tam souzené věci šlo totiž o postih řidiče za parkování v zóně se zákazem stání, kdy správní orgány měly k dispozici pouze (v daném rozsudku blíže nespecifikovaný) úřední záznam a fotodokumentace, která však obsahovala „*toliko jednu fotografii čelního skla motorového vozidla, ze které je patrné, že na palubní desce nebyl umístěn parkovací lístek, a jednu fotografii zadní části motorového vozidla,*

na které je viditelná jeho poznávací značka. Z těchto fotografií však nelze nikterak seznat, v jaké době a na jakém místě bylo motorové vozidlo zaparkováno, resp. zda bylo vozidlo zaparkováno v úseku, kde je parkování zpoplatněno a v době, kdy je zde parkování zpoplatněno, či nikoli.“ (viz bod 18 rozsudku NSS dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 - 49). V nyní posuzované věci však šlo o postih za překročení nejvyšší povolené rychlosti, kdy kromě úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 a fotografie vozidla s SPZ je k dispozici rovněž výstup z měřicího zařízení Ramer 10C, jenž vedle údaje o naměřené rychlosti obsahuje též údaje o místě, datu a hodině měření. Z tohoto hlediska je tedy důkazní situace odlišná, než tomu bylo ve věci řešené žalobcem odkazovaným rozsudkem NSS dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 - 49. Pouze nad rámec nutného odůvodnění soud podotýká, že v odůvodnění zmiňovaném rozsudku NSS se poněkud opomíjí otázka, zda zde posuzovaný úřední záznam měl povahu úředního záznamu o podání vysvětlení, neboť právě k právnímu významu úředního záznamu o podání vysvětlení se vztahovala starší judikatura, na kterou je v bodě 16 téhož rozsudku odkazováno (viz zejména sbírkový rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010 - 73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS, který mj. i v publikované právní větě zcela explicitně hovoří o úředním záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, což ovšem není jakákoliv písemnost nadepsaná slovy „úřední záznam“.)

19. Argumentoval-li žalovaný věrohodností zasahujících policistů bez motivace na výsledku řízení (viz str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí), pak soud chápe danou část nikoliv jako nějaké „hodnocení výpovědí policistů“ (jak vytýká žalobce), nýbrž chápe ji v tom smyslu, že žalovaný se snažil vyjádřit, že policisté zjevně neměli v úmyslu „vymýšlet si osobní údaje zkontrolovaného řidiče“ a tyto pak předat správním orgánům (neboť právě opatření osobních údajů a od toho se odvíjející ztotožnění řidiče bylo nosnou informační úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019, viz výše). Soud připouští, že inkriminovaná část odůvodnění (zejména poslední odstavec na str. 3 napadeného rozhodnutí) je z čistě jazykového hlediska zoufale neobratná a formulačně nešťastná, nicméně ve spojení s podklady opatřenými ve správním spise ji lze interpretovat právě tím způsobem, jak soud vyložil v předchozí větě. Rušit napadené rozhodnutí jen kvůli tomuto dílčímu (spíše „češtinářskému“ nežli právnímu) nedostatku by zjevně bylo jen přepjatým formalismem bez vlivu na posuzovanou věc.
20. V zásadě totéž lze uvést ve vztahu k námitkám proti použitelnosti formuláře oznámení o přestupku. I tato listina zaznamenává primárně osobní údaje řidiče a nikoliv ústní vyjádření konkrétní osoby. Není přitom pravdou, že by byla použita jako samostatný důkaz, jak je tvrzeno na str. 3 žaloby. Soudu přitom není příliš jasné, kam žalobce mířil svými výhradami proti způsobu vyplnění tohoto formulářového oznámení, zejména pokud jde o jím zdůrazňované komparace o zaškrtnutí políček u položek „osoba nevyužila svého práva se k věci vyjádřit“ a „osoba vysvětlení odepřela podat“ a volby „ne“ položky „jste si vědom uvedeného přestupku?“. Měl-li snad žalobce na mysli, že mu bylo podsouváno, že ve věci podával na místě vyjádření či vysvětlení, pak s touto interpretací soud nesouhlasí a znovu připomíná, že podkladem pro vyslovení viny nebylo žádné ústní sdělení osoby přítomné při kontrole vozidla. Správní orgány tedy nevycházely z toho, že by žalobce podával vysvětlení či že by se vyjadřoval na místě, ani mu nijak nepřikládaly k tíži, že by odmítl podat vysvětlení či že se nevyjádřil. Soud přitom nesouhlasí s žalobcem, že by odůvodnění čtvrtého odstavce na str. 4 napadeného rozhodnutí bylo nesrozumitelné, neboť se zde uvádí, že z oznámení o přestupku vyplývá to, že žalobce nevyužil možnosti se k věci vyjádřit a že toto oznámení nepodepsal, ačkoliv v případě vyplnění tohoto oznámení

by měl možnost predestřit svůj právní názor. Žalovaný zde tedy jinými slovy říká, že je jen osobní odpovědností žalobce, že nevyužil možnosti vyplnit oznámení a touto formou se vyjádřit. Rozhodně se tím nijak se tím nepodsouvá, že by se žalobce k přestupku podával vysvětlení. Mířil-li snad žalobce danou námitkou jinam, pak soudu nezbyvá než konstatovat, že bylo na žalobci, aby příslušnou část své žaloby naformuloval srozumitelněji, popř. aby obsah této námítky argumentačně upřesnil u soudního jednání (z něhož se však omluvil, aniž by žádal o odročení).

Otázka dodržení návodu k obsluze zařízení k měření rychlosti

21. Obsahově nejrozsáhlejší okruh žalobních námitek brojí proti správnosti nastavení zařízení k měření rychlosti, kdy dle žalobce nebyl dodržen návod k obsluze, a proto došlo ke zkreslení výsledku měření.
22. Na základě doplnění důkazu návodem č. R311 063X k obsluze zařízení RAMER10 (resp. jeho relevantními částmi zmiňovanými v žalobě) soud musí předně konstatovat, že žalobce zjevně dostatečně nerozlišuje mezi instruktážní částí tohoto návodu obsahující konkrétní pokyny pro uživatele a mezi čistě informativní částí obsahující toliko popis technických parametrů. Přesně to je případ žalobcem zdůrazňované kapitoly 2.1 nazvané „*Technický popis základní části*“. Již jen z označení názvu této kapitoly vyplývá, že jde toliko o informačně-popisnou část, čemuž odpovídá i její obsah. Soud naopak v této části nenachází žádnou pasáž mající instruktážní charakter, ve které by výrobce zařízení dával uživateli pokyny k řádnému zacházení. Soudu proto není zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že by zde uváděný údaj o 22 stupních měl představovat striktní pokyn pro nastavení úhlu osy svazku antény ke směru jízdy měřených vozidel. Soud má za to, že zde uváděný údaj „Úhel $\alpha = 22^\circ$ “ je třeba chápat (ve spojení obr. 1 v kapitole 3.1) v tom smyslu, že dostane-li se projíždějící vozidlo do prostoru elektromagnetických vln vysílaných měřicím zařízením, pak právě v úseku, v němž poloha zařízení vůči poloze projíždějícího vozidla odpovídá úhlové hodnotě 22 stupňů, dojde k zachycení frekvence vlnění jedoucího vozidla a jejího zaznamenání na čidlo zařízení. Jedná se tedy skutečně o informaci technického druhu, nikoliv o pokyn směřující vůči uživateli zařízení, jak dovozuje žalobce. Interpretoval-li žalobce tuto část návodu navzdory jejímu obsahu jako instruktážní, pak měl jistě možnost toto argumentačně dovysvětlit u soudního jednání v rámci vyjádření se k provedeným důkazům, nicméně svou dobrovolnou neúčastí na jednání se o tuto možnost sám připravil (zde soud zdůrazňuje, že jednání v této věci nařídil právě kvůli potřebě doplnit dokazování o návod k obsluze měřicího zařízení, třebaže jinak byly splněny podmínky pro postup podle § 51 s. ř. s. a mohlo být rozhodnuto i bez nařízení jednání).
23. Soud má rovněž značné pochybnosti o relevanci výpočtů na str. 7 žaloby, které jednak zcela nesedí (například poměr žalobcem uváděné délky vozidla k jeho šířce neodpovídá 38%, nýbrž spíše 40%), a jednak působí nepřiliš věrohodně (například věta „[p]rovedeme-li výpočet $\arcsin$ součinu obou těchto hodnot, vydělíme Ludolfovým číslem a vynásobíme 180...“ vyznívá spíše jako náhodná reprodukce matematických pojmů než-li dosazování do konkrétní rovnice). Nicméně i kdyby soud hypoteticky připustil, že jde o výpočet správný a že dle fotografie by úhel měření odpovídal přibližně hodnotě 32 stupňů, pak toto nepředstavuje důkaz o nerespektování pokynů v návodu k měření, neboť jak bylo vyloženo v předchozím odstavci, soud chápe údaj o úhlové hodnotě 22 stupňů v kapitole 2.1 toliko jako údaj popisně technický, a nikoliv jako údaj instruktážní. V tomto směru se

soud nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že při měření nebyly dodrženy pokyny výrobce.

24. Za podložené soud nepovažuje ani tvrzení žalobce o možné reflexi a od toho se odvíjejícímu zkreslení rychlosti. Zde je opět nutno důsledně rozlišovat, která část návodu je instruktážní a která je čistě technicky popisná. V žalobě na str. dole 7 citované pasáže z kapitoly 3.2 jsou přitom právě opět jen částmi popisnými, které vysvětlují fyzikální podstatu dvojité či trojitě reflexe, aniž by obsahovaly konkrétní instruktážní pokyn pro uživatele. Soud nepopírá, že v kapitolách 3.1 a 3.2 se (na rozdíl od kapitoly 2.1) instruktážní části skutečně nacházejí, a to konkrétně na str. 16, kde je výčet konkrétních opatření, která je třeba přijmout k zabránění měření s rizikem lomu paprsku. V tomto směru soud považuje za stěžejní především pasáž popisující výběr místa, ve které je ze strany výrobce kladen důraz na to, aby se v místě měření nenacházely žádné odrazové plochy, jimiž se dle popisné části v úvodu kapitoly 3.2 návodu (na jeho str. 13) rozumějí velké kovové plochy. Soud však po zhlédnutí fotografie na záznamu z rychloměru ve správním spise musí konstatovat, že nic nenasvědčuje tomu, že by se v místě měření nacházely velké kovové plochy, popř. že by se nacházely objekty, jež jsou dle výkladu v kapitole 3.2 způsobilé vyvolat dvojitou či trojitou reflexi. Takovým objektem v žádném případě nemůže být žalobcem připomínaný sloup veřejného osvětlení, který svými rozměry (zejména vzhledem k jeho útlosti) v žádném případě neodpovídá rozměrné kovové ploše, jak ji chápe zmiňovaná část 3.2 návodu. Tím spíše nemůže být takovým objektem ani žalobcem připomínaný patník, a to nejen vzhledem k jeho rozměrům, ale též materiálu (soud považuje za obecně známou skutečnost, že patníky jsou osazeny plastem a kovových prvků mají na vnější straně minimum), a konečně i jeho pozici, kdy dle fotografie je patník zjevně situován na pravé boční straně od měřicího zařízení, a nikoliv před ním. Konečně je třeba podotknout, že na fotografii z měřicího zařízení ve správním spise zjevně nejsou patrné žádné protihlukové zábrany, na základě čehož lze konstatovat, že místo zvolené policisty k měření se zcela zjevně nijak nepodobá místu ve smyslu fotografie u obr. 7 na str. 16 návodu, jež znázorňující ilustrativní příklad nevhodného místa. S ohledem na uvedené soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že by v posuzované věci místo k měření bylo vybráno nevhodně a v rozporu s návodem. Opět platí, že soudem nařízené jednání a zde doplňované dokazování návodem k obsluze skýtalo žalobci příležitost, aby v rámci vyjádření se k provedeným důkazům upřesnil svou argumentaci a vyjasnil, proč se domnívá, že objekty na fotografii ze správného spisu odpovídají objektům velkých kovových ploch ve smyslu kapitol 3.1 a 3.2 návodu, nicméně žalobce se svou dobrovolnou neúčastí na jednání se o tuto možnost sám připravil.
25. S ohledem na výše uvedené tedy soud neshledal, že by zařízení k měření rychlosti bylo užito v rozporu s návodem k obsluze. Z tohoto důvodu soud považuje za zcela bezpředmětné se zabývat otázkou, zda by v případě nedodržení návodu k obsluze mohlo či nemohlo být dokončeno měření. Z téhož důvodu soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem (byla-li vůbec zmínka o znalci na str. 9 žaloby míněna jako návrh na důkaz).
26. Jelikož je ve správním spise je založena kopie ověřovacího listu č. 179/8, z něhož vyplývá, že použitý rychloměr prošel řádnou zkouškou, nemá soud rovněž rozumný důvod se domnívat, že by naměřená hodnota rychlosti byla ovlivněna technickou chybou zařízení. Pro úplnost lze poznamenat, že je-li na předmětném ověřovacím listu uvedeno Ramet namísto Ramer, nejedná se o patrně písařskou chybu, nýbrž o označení obchodní firmy

výrobce, které skutečně zní Ramet a. s., zatímco Ramer je o označení názvu konkrétního výrobku.

27. Soud dává žalobci zčásti za pravdu pouze v tom, že v záznamu z rychloměru je uvedeno „zařízení nastavil: NSSTRM. P.“, ačkoliv mezi členy hlídky, jež zastavila vozidlo žalobce, se nenacházela policistka s příjmením P.. Podle úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 přitom měla měření provádět policista jménem L. H., která je však v záznamu z rychloměru uvedena toliko jako svědek měření („svědek měření: NSSTRM. H.“). Dle soudu však toto samo o sobě nepředstavuje důkaz o tom, že by měření prováděla osoba k tomu nezpůsobilá. Žalovaný při jednání označil za osobu provádějící měření právě policistku L. H. (což koresponduje s údajem z úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019) a předložil osvědčením č. 3132/18 o způsobilosti této policistky pro práci s měřícím zařízením RAMER 10C. Z obsahu tohoto osvědčení vyplývá, že jmenovaná policistka byla dne 6. 2. 2019 proškolená k práci s měřícím zařízením Ramer 10C, že práci s těmito rychloměry v potřebném rozsahu ovládá a je oprávněna provádět měření. Ve věci přitom není sporu o tom, že jmenovaná policistka byla na místě přítomna, přičemž dle úředního záznamu ze dne 28. 6. 2019 to měla být právě ona, kdo téhož dne prováděl měření v době průjezdu žalobcova vozidla. Soud proto nemá rozumný důvod pochybovat, že to byla právě nstržm. L. H., kdo v době spáchání přestupku obsluhoval měřící zařízení. Byla-li přesto na záznamu z rychloměru tato policistka uvedena jako svědek měření a jako osoba nastavující zařízení byla uvedena jistá P., má soud za to, že k tomuto rozporu zřejmě došlo tak, že se při zadávání údajů do měřícího zařízení se patrně opomnělo přenastavit jméno obsluhující policistky a nejspíš zde zůstalo jméno kolegyně z dřívější směny. Dle soudu však toto dílčí nedopatření samo o sobě nemohlo mít vliv na vlastní výsledek měření, resp. samo o sobě bez dalších skutečností nemůže postačovat pro závěr, že by s měřícím zařízením bylo neodborně manipulováno.

Otázka dřívějšího spáchání přestupků

28. Poslední samostatný okruh žalobních námitek brojí proti tomu, že správní orgány vzaly za prokázané, že žalobce se za posledních dvanáct měsíců dopustil inkriminovaného jednání dvakrát, aniž by si opatřily konkrétní pravomocné rozhodnutí o přestupku.
29. Tyto námitky jsou zjevně nedůvodné, neboť z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgány tuto skutečnost zjistily jinak. Skutečnost, že se žalobce opakovaně dopouštěl přestupků na úseku dopravy, jednoznačně vyplývá z výpisu z evidenční karty řidiče (jenž byl mj. součástí podkladů předávaných polici správnímu orgánu I. stupně), podle něhož má žalobce na své evidenční kartě řidiče z období let 2009 až 2018 zaznamenáno celkem pět přestupků na úseku dopravy, z nichž poslední se týkal – podobně jako v nyní posuzované věci – překročení rychlosti v obci a byl do žalobcovy evidenční karty zapsán na základě rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 11. 10. 2018. Z tohoto hlediska bylo zcela správné zjištění správního orgánu I. stupně, že žalobce za předchozích dvanáct měsíců spáchal obdobný přestupek již podruhé.
30. Nebylo povinností správních orgánů opatřovat si úplná vyhotovení rozhodnutí o předchozích přestupcích, jak se mylně domnívá žalobce. V evidenční kartě řidiče se totiž údaje o spáchaných přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích evidují ze zákona, jak vyplývá z § 17 odst. 2 písm. g) zákona č. 31/2006 Sb. o řidičských průkazech, ve znění pozdějších předpisů. Jako důkaz o existenci pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku tudíž skutečně postačoval pouze výpis

z evidenční karty řidiče a nebylo nutno si opatřovat samostatné vyhotovení takového rozhodnutí. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že měl-li žalobce za to, že údaje v jeho evidenční kartě řidiče jsou nesprávné, pak proti tomu měl brojit odpovídajícími procesními prostředky, případně jinak doložit, že účinky zde zaznamenaných rozhodnutí již pominuly. Z tohoto hlediska se nejedná o žádný požadavek na prokázání negativní skutečnosti, jak je podsouváno v žalobě.

31. Soud navíc podotýká, že ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu je prokázání existence pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku v zásadě bez významu. Předmětná skutková podstata totiž v sobě nezahrnuje podmínku, že pachatel již byl v minulosti za daný přestupek trestán (podmínkou odpovědnosti za daný přestupek tedy není recidiva), tudíž tuto skutečnost nebylo z hlediska viny nutno prokazovat. V tomto směru tedy bylo zcela nadbytečné uvádět ve výroku o vině údaj o spáchání v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců. Uvedení tohoto nadbytečného údaje nicméně nečiní výrok nijak nezákonný. Ostatně i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že předchozí spáchání obdobného přestupku sloužilo správnímu orgánu I. stupně primárně pro úvahu o výši sankce, a nikoliv o tom, zda se stal či nestal skutek, za který byl žalobce shledán vinným. Pro účely úvahy o výši trestu je naopak žádoucí, přihlédně-li správní orgán též k tomu, že obviněný byl za podobné jednání již v minulosti sankcionován. K tomu lze nad rámec nutného odůvodnění podotknout, že vzhledem k bohaté přestupkové minulosti žalobce a opakovanému porušování pravidel bezpečnosti silničního provozu se uložený správní trest soudu jeví naopak jako velmi mírný.

IV. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
33. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovaný, který byl plně úspěšný, sice požadoval přiznání náhrady nákladů řízení, nicméně podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě soud eviduje toliko zaslání písemného vyjádření k žalobě a účast zaměstnance žalovaného na jednání u soudu v místě sídla žalovaného, tyto úkony však bez dalšího nelze považovat za mimořádné náklady převyšující běžnou úřední činnost krajského úřadu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce